

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 994/2022
10.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Младеновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Жарко Станисављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2260/20 од 14.07.2021. године, на седници одржаној 10.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној као изузетно дозвољеној, против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2260/20 од 14.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2260/20 од 14.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4690/18 од 06.07.2020. године донетом у првом степену, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 25.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за страх, са законском затезном каматом од 06.07.2020. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 50.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, као и за износ од још 25.000,00 динара за страх, преко износа досуђеног ставом првим изреке до траженог износа од 50.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 46.150,00 динара на име трошкова поступка, са законском затезном каматом на износ од 43.150,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Правноснажном пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2260/20 од 14.07.2021. године донетом у другом степену, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 4690/18 од 06.07.2020. године у ставу другом изреке (ставом првим изреке); док је првостепена пресуда преиначена у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати износ од 25.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за страх, са законском затезном каматом од 06.07.2020. године до исплате (ставом другим изреке) и у погледу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужилац да исплати туженом износ од

65.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (ставом трећим изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе, сходно члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, што су иначе разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца недозвољена.

Наиме, Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1), да се споровима мале вредности сматрају (члан 468. став 4) и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2), да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члана 479. став 6), као и да је ревизија недозвољена (члан 410. став 2. тачка 5) ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона.

У овом поступку тужба је поднета 26.09.2018. године, ради накнаде штете у укупном износу од 100.000,00 динара, означеног као вредност предмета спора, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена на основу одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, ни кад се има у виду да је у конкретном случају другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца за износ од 25.000,00 динара на име накнаде штете за страх. Наиме, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП и у коме овај суд није дозволио ни одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. ЗПП.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности и да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**